

řádných úlevách při placení přímých daní, dále z §§ 29 (3), 38, 39, 55, 56 (1), (3), zák. ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n. o dávce z majetku a z přírůstku na majetku a z §§ 199 (1), 313, 330, 331, zák. z 15. června 1927 čís. 76 sb. z. a n. o přímých daních osobních. Výrazem »svěřená sporná věc« jest rozuměti každou věc, o které se má po úředním řízení teprve rozhodnouti, a to nejen v řízení soudním — sporném nebo mimosporném — nýbrž i v řízení správním, a v které se klient obrátil na právního zástupce se žádosti, by ho v příslušném řízení zastupoval. Slovy zákona »určitá část toho, co bude straně přirčeno«, je zahrnuta nejen určitá část pohledávky, jež bude straně přisouzena, nýbrž i určitá část toho, co bude straně sleveno z toho, co od ní jiný žádá. Je proto nicotná úmluva, kterou ujedná advokát se svým klientem za zastupování jako odměnu určitá procenta z částky, která mu bude na dani slevena, neboť ujednání takové se příčí ustanovení druhé věty druhého odstavce § 879 čís. 2 obč. zák. (srov. rozh. nejv. soudu čís. 13164 sb. n. s.). V projednávaném případě převzala takovýto závazek žalovaná komanditní společnost a ne její osobně ručící společníci Pavel M. a Ervín M., pokud se týče jeho dědici, jimž sleva daňová měla býti vymožena. To však na věci nic nemění, neboť komanditní společnost není právnickou osobou, nýbrž zákon uznává při ní jen zvláštní samostatné jmění a jednotnou reprezentaci všech členů na venek, která se jeví ve společné firmě, pod kterou společníci provozují obchody a znamenají firmu (čl. 15 a 17 obč. zák.) a ručí její komplementáři za dluhy (závazky) společnosti veškerým svým jměním osobně a nerozdílně (čl. 112 a 150 odstavec druhý zák.). Z toho plyne, že převzala-li sporný závazek žalovaná společnost, jde tu zároveň o solidární závazek jejich osobně ručících společníků Pavla M-a a Ervína M-a, pokud se týče jeho dědiců. Nehledíc k tomu bylo by obcházením zákona, kdyby se měla uznávati platnost závazku zákonem v druhém odstavci § 879 čís. 2 obč. zák. zakázaného, když závazek takový převzme za klienta osoba třetí. Ujednání takového závazku mezi advokátem a osobou třetí jest prohlásiti stejně za nicotné, jako když k němu dojde mezi advokátem a jeho klientem. Šlo-li mezi stranami o smlouvu nicotnou, nemohlo její uznání, jak správně uvádí odvolací soud, jevíti právních účinků. Okolnost, že uznání se nevztahovalo jen na odměnu žalobci příslušející podle ujednání z 8. října 1927, nýbrž také zahrnovalo v sobě uznání odměny za práce jiné, je bezvýznamná, ježto podle zjištění prvního soudu, které nedoznalo změny v odvolacím řízení, uznala žalovaná, že žalobci přísluší podle ujednání z 8. října 1927 nárok na honorář asi 369.000 Kč a zažalovaná částka 369.760 Kč 85 h je dle přednesu žalobcova právě procentuální odměna z dosažené slevy na daních. Z toho plyne, že uznání, pokud jde o zažalovanou částku, není než uznáním nicotného závazku a je právně bezúčinné.

Čís. 13581.

Úprava pachtovného při zemědělských pachttech (vládní nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n.).

Výměru 250 ha zemědělské půdy jest počítati podle stavu v době, kdy vládní nařízení čís. 164/1933 sb. z. a n. nabylo platnosti.

(Rozh. ze dne 30. května 1934, R I 431/34.)

Žádosti pachtýře o úpravu pachtovného s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl. R e k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení a uložil soudu první stolice, by, doplně řízení, znovu rozhodl.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a vrátil věc soudu druhé stolice, by o rekursu znovu rozhodl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

d ů v o d e h:

Nelze přisvědčiti dovolacímu rekurentovi, že výměru 250 ha zemědělské půdy jest počítati podle stavu v době, kdy první soud rozhodne o žádosti pachtýřově o úpravu pachtovného. Za rozhodnou pokládati jest dobu, kdy vládní nařízení čís. 164/33 nabylo platnosti. O tom, pokud jde o pachtu parcelní, není již hledíc k doslovu §§ 1 a 6 nařízení pochybnosti. Co se týče pachtů hospodářských celků, není důvodu bráti jinou dobu za rozhodnou. Slova § 7 »pachtýř hospodářských celků, nepřesahuje-li výměra zemědělské půdy 250 ha, může žádati za úpravu pachtovného« znamenají a znamenati mohou jen »nepřesahuje-li výměra n y n í to jest, kdy nařízení nabylo platnosti, 250 ha, může žádati«. Pozdější stav tedy nerozhoduje a ten, u něhož výměra klesne později pod 250 ha, práva na úpravu pachtovného nemá, pokud se týče nenabude.

Čís. 13582.

Zákonu vyhovuje firma: »Likvidace obchodní společnosti firmy X.«

(Rozh. ze dne 30. května 1934, R I 558/34.)

R e j s t ř í k o v ý s o u d zapsal likvidaci veřejné obchodní společnosti s tím, že likvidační firma zní: »Likvidace obchodní společnosti firmy J. P.« R e k u r s n í s o u d změnil napadené usnesení v ten rozum, že jako likvidační firma má býti zapsána: »J. P. v likvidaci«. D ů v o d y: Stěžovatelé vytýkají, že znění likvidační firmy jest nesprávné a že má zníti firma: »J. P. v likvidaci«. Firma veřejné společnosti, o jejíž likvidaci jde, zní: »J. P.« K vyznačení likvidace je připojiti jen dodatek vyznačující likvidaci dle nynějšího skutkového a právního stavu. Likvidační firma správně tedy má zníti: »J. P. v likvidaci« (čl. 17 první odstavec a 139 obch. zák.).

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Pokud jde o znění likvidační firmy, předpisuje článek 139 obch. zák. pouze, že dosavadní firmu jest označiti za firmu likvidační. Tomuto předpisu se však opovězené znění nijak nepřičí, a nebylo tedy příčiny změnit v tomto směru usnesení soudu první stolice, i když lze přiznati, že znění nařízené rekursním soudem jest obvyklejší.